

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117257322
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117257322.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpený advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, 830 03 Bratislava 33, IČO: 30 853 290, proti žalovanému G. L. HOTELY, a. s., so sídlom Nám. SNP 64/2, 960 01 Zvolen, IČO: 36 031 241, zastúpený Advokátska kancelária UHAL s. r. o., so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, o zaplatenie 1 924,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Ca/20/2017-273 zo 6. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 924,- € s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 15.12.2017 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1 Aktívnu legitímáciu na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) zákona č. 185/2015 Z. z. autorský zákon (ďalej aj „autorský zákon" alebo „AZ") a § 451, § 458a, § 442a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník" alebo „OZ") preukázal žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 AZ udeleným oprávnením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 11. mája 2010 a 18. augusta 2016 okrem iného aj na výkon kolektívnej správy práv na použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti verejným prenosom. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 AZ na území Slovenskej republiky a je oprávnená uzatvárať rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a to aj tých, ktorí sú zastúpení na základe dohody v zmysle § 164 AZ alebo aj tých, ktorí neuzatvorili takúto dohodu, ale nevylúčili kolektívnu správu k týmto dielam v zmysle § 79 ods. 2 AZ. Túto skutočnosť žalobca preukázal niektorými uzatvorenými rozšírenými hromadnými licenčnými zmluvami o použití diel ich verejným prenosom na rok 2016, ako aj štatistikou vyplácaných licenčných odmien za rok 2016. V rozšírených hromadných licenčných zmluvách bola predmetom zmluvy úprava autorskoprávných vzťahov vznikajúcich pri použití okrem iného audiovizuálnych diel a diel použitých pre vytvorenie audiovizuálnych diel.

1.2 Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia T. F. Q. vo A. zaradeného do kategórie trojhviezdičkového hotela. V roku 2016 realizoval žalovaný v tomto zariadení verejný prenos prostredníctvom 74 ks zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách hotela bez uzatvorenej licenčnej zmluvy s konkrétnymi autormi, prípadne inými subjektmi správy autorských práv ohľadom používania audiovizuálnych diel verejným prenosom, čím došlo zo strany žalovaného k zásahu do výhradných autorských práv a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu bez súhlasu autorov. Uzavretie licenčných zmlúv žalovaný ani netvrdil.

1.3 Žalobca ako organizácia kolektívnej správy nie je organizáciou, ktorá by správu autorských práv vykonávala za účelom dosahovania zisku. Zastupuje nositeľov autorských práv vo vlastnom mene a

na vlastnú zodpovednosť a na ich účet (§ 144 ods. 2 písm. b/, § 144 ods. 3 AZ) vrátane práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo vyplýva z § 63 ods. 2 písm. d) AZ. Uplatnenie nárokov vo svojom mene a na účet autorov organizáciou kolektívnej správy nevyklučuje, že niektorí autori prekladov alebo autori úpravy dialógov u zahraničných audiovizuálnych diel uzatvorili licenčné zmluvy s C. a televíziou L. (ďalej aj „C.“), keďže žalovaným predložené licenčné zmluvy sa týkali výhradne autorov prekladu pre C., ktorý nie je výrobcom originálu audiovizuálneho diela ani jeho producentom a týmito licenčnými zmluvami nie sú pokryté práva napríklad režisérov, scenáristov, autorov literárnej predlohy a podobne. Inštitút kolektívnej správy, ako aj úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy v autorskom zákone bola zavedená s cieľom urýchliť a zjednodušiť poskytovanie súhlasov na vybrané spôsoby použitia diela, okrem iného aj na verejný prenos diela prostredníctvom technického zariadenia podľa § 80 písm. a) autorského zákona.

1.4 Po vyhodnotení námietok žalovaného ohľadom nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu za bezdôvodné skúmal súd prvej inštancie základ nároku a jeho výšku vo vzťahu k požadovanému bezdôvodnému obohateniu a konštatoval, že tento nárok žalobcu vyplýva priamo zo špeciálnej právnej úpravy autorského zákona, ktorý však jeho výšku v ustanovení § 58 ods. 1 písm. i) AZ nerieši, preto je potrebné vychádzať z právnej úpravy Občianskeho zákonníka v ustanoveniach § 451 a nasledujúce, najmä § 442a OZ.

1.5 Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vzniká, ak sa niekto na úkor iného bezdôvodne obohatí. V prípade neoprávneného zásahu do autorského práva bezdôvodné obohatenie vzniká tým, že rušiteľ použil dielo bez toho, aby získal potrebný súhlas na použitie diela, t. j. licenciu, za udelenie ktorej by musel poskytnúť autorovi zmluvnú odmenu. Žalovaný síce poukazoval na zneužívanie monopolného postavenia žalobcom, ale požadovanú výšku primeranej odmeny vychádzajúcu zo sadzobníka žalobcu žalovaný nespochybňoval. Predložením hromadných licenčných zmlúv na rovnaké predmety ochrany v rovnakom období, za aké požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca od žalovaného žalobca preukázal, že ide o obvyklú odmenu dojednávajú s užívateľmi, ktorí licenčné zmluvy uzatvorili. Takto dojednaná odmena je aj vo vzťahu k žalovanému podľa názoru súdu prvej inštancie minimálnou, v opačnom prípade by došlo k zvýhodneniu pôvodcu zásahu do autorských práv oproti tým užívateľom, ktorí licenčné zmluvy uzatvorili. V prípade nesúhlasu s požadovanou výškou odmeny pri jednaní o uzatvorení licenčnej zmluvy mal žalovaný možnosť domáhať sa na súde, aby takúto výšku určil súd v zmysle § 165 ods. 8 AZ, čo žalovaný nevyužil. Predmetom tohto konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia a nie určenie výšky odmeny v sadzobníku. Súd nemal povinnosť ani prejudiciálne rozhodovať o jej výške, aj keď sa od nej odvíjal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je vzhľadom na podobnosť právnej úpravy aplikovateľná aj v slovenskom právnom prostredí, sadzobníku organizácie kolektívnej správy sa v zásade prisudzuje hodnota meradla výšky obvyklej autorskej odmeny. Obvyklou odmenou je taká odmena, za ktorú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom. Obvyklosť odmeny sa aj podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 101/2011 posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov žalobca obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom. Podľa sadzobníka licenčných odmien sa za trojhviezdičkový hotel v roku 2016 vyberala licenčná odmena vo výške 26,- € ročne za jednu izbu. V roku 2016 prevádzkoval žalovaný v hoteli T. F. Hotel 74 izieb so zvukovoobrazovým zariadením umožňujúcim verejný prenos diel. Výška bezdôvodného obohatenia bola určená ako násobok počtu izieb 74 a výšky licenčnej odmeny za jednu izbu 26,- € (74 izieb x 26,- € = 1 924,- €). Uplatnený nárok bol odôvodnený v celom rozsahu.

1.6 O úroku z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a Vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v súvislosti so znením ustanovenia § 563 OZ. Moment doručenia výziev na plnenie medzi stranami sporu sporný nebol.

1.7 Žalobcovi ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný s odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku.

2.1 Za inú vadu konania označil nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s prostriedkami procesnej obrany predkladanými žalovaným a nezdôvodnil, prečo tvrdenia žalovaného a ním predkladané dôkazy nepovažoval za dostatočné a správne. V dôsledku tejto vady je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

2.2 S inou vadou konania úzko súvisí aj druhý odvolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. I keď súd prvej inštancie vykonal všetky

dôkazy navrhnuté stranami sporu, jeho rozhodnutie nezohľadňuje výsledky tohto dokazovania z dôvodu, že dôkazy neboli súdom hodnotené v ich vzájomnej súvislosti.

2.3 Za nesprávne považuje žalovaný aj právne posúdenie veci. Žalobca žiadal žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že žalovaný neoprávnene zasiahol do práv autorov, ktorých kolektívnu správu práv žalobca vykonáva. V priebehu celého konania žalovaný žiadal súd, aby zodpovedal otázku tzv. obvyklej odmeny, ktorá zostala sporná aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie. Sadzobník organizácie kolektívnej správy je aj podľa stanoviska Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 20. mája 2015, ktorý žalovaný priložil ako dôkaz do konania, vlastný dokument žalobcu nepodliehajúci schváleniu Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, ktorý v súkromnoprávnom vzťahu organizácie kolektívnej správy a žalovaného nie je možné považovať za záväzný pre súd a tretie osoby. Tvrdenie žalobcu o obvyklej cene žalovaný spochybňoval a preukazoval výškou odmeny, ktorú účtuje žalovanému organizácia kolektívnej správy L., L., ako aj vyjadrením V.eská republika, s. r. o., ktorá vo svojej štúdii vyhodnotila odmenu žalobcu ako najvyššiu odmenu spomedzi všetkých organizácií kolektívnej správy pôsobiacej na Slovensku. Odôvodnenie súdu prvej inštancie podľa ktorého, ak predmetom konania bolo zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalovaným a nie určovanie výšky odmeny v sadzobníku, nemal súd povinnosť ani prejudiciálne rozhodovať o výške odmeny, aj keď sa od nej odvíjal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, je nelogické a vzájomne si odporuje. Primeranosť výšky odmeny mal posúdiť súd prvej inštancie ako otázku prejudiciálnu, aby vedel spoľahlivo určiť, či je odôvodnený nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do výšky. V rozpore so skutočnosťou je tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaný výšku odmien v sadzobníku nespochybňoval. Počas celého konania ju žalovaný považoval za neprímerane vysokú. Priamo v autorskom zákone je zakotvené, že sa musí jednať o odmenu „obvyklú“, za ktorú podľa kritérií „obvyklosti“ v súkromnom práve možno považovať len takú odmenu, ktorú ostatné organizácie kolektívnej správy účtujú v danom čase a mieste za diela, ktoré sú predmetom ich ochrany. Ako sa zisťuje „obvyklá“ výška peňažných nárokov je možné nájsť v ustanovení § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, či v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/57/2005 z 01.07.2010, z ktorých je zrejmé, že obvyklú výšku nárokov je potrebné zisťovať od viacerých nezávislých subjektov. Na otázku obvyklej odmeny súd prvej inštancie žiadne dokazovanie nevykonával a pri určení obvyklej odmeny vychádzal len a výhradne z tvrdenia a podkladov žalobcu.

2.4 Žalovaný už v odpore poukázal na to, že bezdôvodné obohatenie ako inštitút je v prvom rade čo do definície pojmu upravený v § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie dôvodil, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplýva priamo z autorského zákona, nijako sa však nevyporiadal so skutočnosťami namietanými žalovaným, že predpoklady pre vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka musia byť splnené aj v prípade požadovaného bezdôvodného obohatenia podľa autorského zákona. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/92/2010 dňa 19. januára 2012 žalovaný žiadal, aby žalobca preukázal všetky predpoklady na vydanie bezdôvodného obohatenia, akým spôsobom k nemu došlo, v akej výške a či je táto primeraná. I keď autorský zákon obsahuje špeciálnu právnu úpravu bezdôvodného obohatenia, princípy inštitútu bezdôvodného obohatenia ako takého nemôžu byť popreté. Žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Ak predmety ochrany tých nositeľov majetkových práv, ktorých žalobca údajne zastupuje neboli obsahom vysielania, nemohlo dôjsť k verejnému prenosu a tým nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného.

2.5 Vzhľadom na tieto žalovaným uvádzané skutočnosti žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a zrozumiteľne nezdôvodnil a že nesprávne právne posúdenie veci je dôsledkom nesprávnych skutkových zistení.

3.1 Žalovaný spochybňuje primeranosť výšky odmien v sadzobníku žalobcu a vytýka súdu prvej inštancie, že sa posúdením primeranej výšky odmeny nezaoberal. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa žalobca v konaní podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ v spojení s § 63 ods. 2 písm. d) AZ domáha je v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Žalobca opakovane uvádza, že zvyčajnou odmenou môže byť len taká, za akú v rozhodnom období boli skutočne poskytované licencie na také isté predmety ochrany iným používateľom a za akú iní používatelia získavali licenciu na také isté používanie daných predmetov ochrany. Žalobca založil do spisu 300 hromadných licenčných zmlúv, ktoré uzatvoril v roku 2016 na preukázanie, že používatelia získavali súhlas na použitie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických,

audiovizuálnych, fotografických, architektonických, diel výtvarného umenia a diel úžitkového umenia verejným prenosom za licenčnú odmenu podľa sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 01.01.2015. Odmeny podľa sadzobníka žalobcu platného od 01.01.2015 sa vyberajú stále v rovnakej výške aj ku dňu vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného. V roku 2015 uzatvorilo so žalobcom 218 používateľov hromadné licenčné zmluvy rešpektujúc sadzobník žalobcu a 391 používateľov dohody o urovnaní, v roku 2016 uzatvorilo za uvedené licenčné odmeny 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 275 používateľov dohody o urovnaní. V roku 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 291 používateľov dohody o urovnaní. V roku 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za rovnaké licenčné odmeny. Z toho je zrejmé, že iní používatelia považujú sadzobník odmien žalobcu za primeraný. Žalovaný nevyužil zákonnú možnosť v prípade, ak považoval licenčnú odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu za neprimeranú, podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, v rámci ktorej by súd určil aj výšku licenčnej odmeny. Žalobca poukazuje aj na verejne dostupnú informáciu E. Q. a C. Slovenska, z ktorej vyplýva, že za svojich členov, ktorých zastupuje na základe príkaznej zmluvy (čo je aj prípad žalovaného) uzavrel so žalobcom pre rok 2017 dohodu o urovnaní, ktorá sa vzťahuje aj na žalovaného. Dohoda o urovnaní vychádzala zo sadzobníka žalobcu. Žalovaný vykonával verejný prenos technickými zariadeniami v ním prevádzkovaných ubytovacích zariadeniach aj v roku 2017. Svoje povinnosti voči žalobcovi za rok 2017 z používania predmetov ochrany spravovaných žalobcom si tak splnil. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu správne ustálil výšku bezdôvodného obohatenia, keď za zvyčajnú licenčnú odmenu považoval odmenu, za akú boli skutočne v roku 2016 poskytované licencie ostatným používateľom.

3.2 Na štúdiu pod názvom Analýza vypracovaná V. Česká republika, s. r. o. na objednávku A. Q. a C. SR nie je možné v prípade posúdenia primeranosti odmeny prihliadať z dôvodu, že porovnáva neporovnateľné. Žalovaný poukazuje na odmeny, ktoré mu účtuje L. a L., ktoré ale vykonávajú kolektívnu správu iných predmetov ochrany ako žalobca. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k dielam literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým, výtvarného umenia, architektonickým a úžitkového umenia. L. vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k dielam hudobným a L. vykonáva kolektívnu správu majetkových práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Z vybraných odmien teda každá organizácia kolektívnej správy uspokojuje právo na odmenu inému okruhu subjektov a to žalobca najväčšiemu počtu. Žalovaný nepreukázal jedinou zmluvou, že by akýkoľvek používateľ získal súhlas na použitie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, architektonických, diel výtvarného umenia a diel úžitkového umenia verejným prenosom za licenčnú odmenu podľa sadzobníka L. alebo L..

3.3 Žalovaný neponíma správne princípy kolektívnej ochrany autorských práv a nezmyselnými a šikanóznymi požiadavkami žiada, aby žalobca preukázal predpoklady vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v odvolaní nesprávne zaraďuje bezdôvodné obohatenie, ktorého sa žalobca v konaní domáha pod „plnenie bez právneho dôvodu“. V danom prípade ide o vydanie majetkového prospechu získaného z nepoctivých zdrojov, kedy žalovaný vedome neoprávnené zasahoval do autorských práv a takéto konanie je konaním, ktorým dochádza aj k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu porušovania autorského práva podľa § 283 Trestného zákona. Vo vzťahu k povinnosti osoby oprávnenej na primeranú odmenu preukázať existenciu skutočnej škody poukazuje žalobca na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 v právnej veci Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich.

3.4 Všeobecné súdy v 100 rozsudkoch v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby a žalobcom preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola zvyčajnou, resp. obvyklou odmenou a preto žalobe vyhovel. Žalovaný sa domáha takého rozhodnutia súdu, ktorým by mal súd poskytnúť ochranu neoprávnenému používateľovi a neoprávnenú výhodu oproti používateľom plniacim si svoje povinnosti voči nositeľom práv. Súd prvej inštancie rozhodol podľa názoru žalobcu vecne správne, keď poskytol autorom právnu ochranu korešpondujúcu so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Odvolanie žalovaného je nedôvodné a žalobca navrhuje potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie a priznať žalobcovi náhradu trov konania.

4. Žalovaný v replike zopakoval dôvody odvolania a odmietol tvrdenie žalobcu o tom, že štúdia V. ČR s. r. o. porovnáva neporovnateľné a nie je možné ju aplikovať na tento prípad, pretože táto

štúdia vyhodnocovala postupne výšku odmien všetkých organizácií kolektívnej správy pôsobiacich v rámci Slovenskej republiky a následne ich porovnávala s výškami licenčných odmien účtovaných inými organizáciami kolektívnej správy v zahraničí za rovnaké predmety ochrany.

4.1 K argumentácii žalobcu, že v roku 2017 uzavrel so A. Q. a C., ktorého členom je aj žalovaný 645 licenčných zmlúv a 291 dohôd o urovnaní a v roku 2018 malo licenčné zmluvy uzavrieť 700 používateľov uviedol, že A. Q. a C. má vyše 20 000 členov a teda žalobcom uvedený údaj o počte uzavretých licenčných zmlúv a dohôd o urovnaní nie je kompletný, nakoľko počet užívateľov, ktorí licenčné zmluvy odmietli uzavrieť je omnoho väčší.

4.2 Zotrvával na názore, že ak sa od výšky odmeny odvíja žalobcom uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, bez určenia primeranosti výšky odmeny nie je možné spoľahlivo určiť, či je odôvodnený nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4.3 Opätovne poukázal žalovaný na to, že žalobca nepreukázal, že by k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo. Ak predmety ochrany tých nositeľov majetkových práv, ktorých žalobca údajne zastupuje neboli obsahom vysielania, nemohlo dôjsť k verejnému prenosu a tým nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Opätovne navrhol zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného (§ 34 C. s. p.) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že podmienky pre jeho nariadenie podľa § 385 ods. 1 C. s. p. splnené neboli. Správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie skúmal z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným, ktorým je podľa § 380 ods. 1 C. s. p. viazaný a mimo nich len s ohľadom na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré by musel odvolací súd prihliadnuť, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ktoré vady nezistil) a dospel k názoru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku.

6. Pod prvé dva odvolacie dôvody uplatnené žalovaným (§ 365 ods. 1 písm. b/ a d/ Civilného sporového poriadku) možno podriaďiť jeho výtky, že sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyporiadal s prostriedkami procesnej obrany žalovaného, nezdôvodnil, prečo tvrdenia žalovaného a predkladané dôkazy považoval za nedostatočné a nesprávne a nevykonal dokazovanie na zistenie obvyklej odmeny, z ktorej vychádza žalobný návrh, keď žalovaný v priebehu celého konania spochybňoval výšku odmien v sadzobníku žalobcu a súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia na žalovaným formulované prostriedky procesnej obrany odpoveď nedal.

7. Medzi prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany zaraďuje Civilný sporový poriadok v § 149 najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

7.1 Za prvý prostriedok procesnej obrany zo strany žalovaného je potrebné považovať odpor proti platobnému rozkazu, ktorý na návrh žalobcu súd prvej inštancie v tomto konaní vydal. V odpore žalovaný spochybňoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov majetkových práv podľa autorského zákona zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a či tieto predmety ochrany sú práve tie, ktoré boli v žalovanom období, t. j. v roku 2016 žalovaným použité. Žalovaný popieral, že by z 13 formulárových zmlúv predložených žalobcom do súdneho konania bola zistiteľná špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedených zmlúv mali tieto údajní nositelia majetkových práv dať žalobcovi do správy a tvrdil, že nepreukazujú, že žalovaný žalobcovi do správy zverené predmety obrany v žalovanom období použil. Žalovaný sa dožadoval, aby žalobca výpisom z evidencie vysielania predmetov ochrany, ktorých kolektívnu správu vykonáva preukázal, ktorých autorov, vo vzťahu ku ktorým právam podľa autorského zákona zastupuje a aké sumy z vybraných odmien od používateľov im boli vyplatené. Svoju žiadosť zdôvodňoval tým, že ak predmety ochrany nositeľov majetkových práv, ktorých žalobca údajne zastupuje, neboli obsahom vysielania, objektívne nemohlo dôjsť ani k verejnému prenosu a teda ani k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. V odpore žalovaný tvrdil, že na preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia nepostačuje samotná skutočnosť, že v hotelovom zariadení je televízny prijímač a že hotel súčasne poskytuje do tohto televízneho prijímača signál, keď vznik nároku na bezdôvodné obohatenie je podmienený naplnením konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia. Žalovaný skutočne už v odôvodnení odporu rozsiahlo argumentoval proti výške nároku označujúcu uplatňovanú odmenu za neprimerane vysokú, nezodpovedajúcu pojmu „obvyklá odmena“ a dožadoval sa vykonania dokazovania na výšku obvyklej odmeny. V písomnom podaní z 15.06.2018 (č. I. 171 spisu) žalovaný

zdublikoval, že členovia A. Q. a C. nie sú ochotní akceptovať žalobcom vymáhanú výšku licenčnej odmeny ako odmeny obvyklej, z tohto dôvodu podal A. Q. a C. žalobu voči žalobcovi o určenie obsahu zmluvy podľa § 165 ods. 8 autorského zákona pre rok 2018. Na pojednávaní dňa 06.03.2019 rozšíril žalovaný obranu proti uplatnenému nároku o argumentáciu, že žalobca buď nevykonáva práva autorov na základe dohody alebo ak ich vykonáva, tak neoprávnene, tieto patria výrobcovi audiovizuálnych diel v zmysle § 84 a § 86 autorského zákona a znovu spochybňoval výšku bezdôvodného obohatenia ako nepreukázanú, keďže sadzobník nebol odsúhlasený žalovaným a zdôrazňoval, že v sadzobníku žalobcu ani v žalobe žalobca nezohľadnil vyťaženosť hotela, ale určil výšku bezdôvodného obohatenia len paušálne. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie po vyjadrení zástupcov strán sporu, že nemajú čo k veci dodať a zotrávajú na dovtedajších vyjadreniach vyhlásil dokazovanie za skončené a vzápätí aj rozsudok napadnutý odvolaním žalovaného.

8. Za sporné otázky v prejednávanej spore v bode 27 odôvodnenia súd prvej inštancie označil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a výšky požadovanej náhrady z titulu bezdôvodného obohatenia vzhľadom na námietky žalovaného, že je neprimeraná.

8.1 Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2016 od žalovaného podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ organizáciou kolektívnej správy podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ podrobne zdôvodnil súd prvej inštancie v bodoch 28 až 34 odôvodnenia. Žalovaný sa s touto odpoveďou uspokojil, o čom svedčí obsah jeho odvolania, kde porušenie práva na spravodlivý proces a inú vadu konania, ako aj nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci dáva do súvisu len s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške priznanej sumy, ktorú súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 442a Občianskeho zákonníka s poukazom na sadzobník odmien platný v rozhodnom období pre uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s tým, že priamo v zákone (§ 442a Občianskeho zákonníka) je uvedené, že pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, na ktoré ustanovenie výslovne odkazuje § 458a Občianskeho zákonníka pre účely určenia výšky bezdôvodného obohatenia, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak. Opakovane tvrdil žalovaný, že neoprávnené použitie predmetov ochrany v roku 2016 žalovaným preukázané nebolo.

9. Odvolací súd súhlasí so žalovaným, že vysvetlenie súdu prvej inštancie, z akého dôvodu sa nedala určiť výška bezdôvodného obohatenia inak, než odkazom na sadzobník odmien vyhotovený žalobcom v znení „Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných vzťahoch v čase neoprávneného zásahu do práva autora a jeho mieste, t. j. na území SR. Žalobca ju preukázal predložením hromadných licenčných zmlúv na rovnaké predmety ochrany v danom období. Takto dojednaná odmena je minimálnou vo vzťahu k stanoveniu výšky bezdôvodného obohatenia. V opačnom prípade by došlo k zvýhodneniu pôvodcu zásahu do autorských práv oproti užívateľom, ktorí uzatvorili licenčné zmluvy. V prípade nesúhlasu s požadovanou výškou odmeny pri jednaní o uzatvorení licenčnej zmluvy mal žalovaný možnosť sa domáhať, aby takúto výšku stanovil súd v zmysle ustanovenia § 165 ods. 8 AZ, čo neurobil.“ a to najmä vzhľadom na konkrétne námietky žalovaného proti sadzobníku odmien žalobcu prednesené na pojednávaní dňa 06.03.2019, že nezohľadňuje vyťaženosť hotela, ale určuje bezdôvodné obohatenie len paušálne nie je možné považovať za dostatočné a vyčerpávajúce. Žalobca si skutočne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia iba s ohľadom na počet izieb vybavených u žalovaného zvukovoobrazovým zariadením umožňujúcim verejný prenos (74 krát sadzba licenčnej odmeny za rok 26,- € v prípade trojhviezdičkového hotela).

10. Nie je možné súhlasiť ani s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v bode 38 odôvodnenia rozsudku, že súd nemal povinnosť ani prejudiciálne skúmať výšku bezdôvodného obohatenia, keď žalovaný nevyužil možnosť danú mu ustanovením § 165 ods. 8 autorského zákona, keď predmetom tohto sporu bolo zaplatenie bezdôvodného obohatenia a nie určenie výšky odmeny v sadzobníku.

11. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

12. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane

ustanovenie § 442a ods. 2 (pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu).

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6Cdo/18/2019 z 29.04.2020 uviedol: „Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú neoprávnené získanie majetkových hodnôt na strane určitej osoby (obohateného) a to na úkor iného subjektu, v ktorého majetkových pomeroch sa táto zmena negatívne prejaví (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Existencia majetkovej ujmy je jedným z esenciálnych predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia a bez naplnenia tohto predpokladu nie je možné konštatovať, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Samotná majetková ujma je predpokladom bezdôvodného obohatenia“.

13.1 Uvedené je potrebné vysvetliť si tak, že pri rozhodovaní o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je vždy nevyhnutné ustáliť jeho výšku, pretože ak výška bezdôvodného obohatenia nie je zistiteľná (preukázaná), je vylúčené konštatovať, že základ nároku je daný. Z toho vyplýva, že žalovaným nastolená otázka výšky bezdôvodného obohatenia bola podstatná a súd prvej inštancie mal dať žalovanému odpoveď na jeho argumentáciu, že žalobcom vymáhaná výška bezdôvodného obohatenia je neprimeraná aj z dôvodu, že nezohľadňuje vyťaženosť hotela v rozhodnom období a výška bezdôvodného obohatenia bola stanovená len paušálne v závislosti od počtu izieb a v sadzobníku určenej sadzby na rok za jednu izbu vybavenú zariadením na verejný prenos zvukovoobrazového záznamu.

14. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré je implikované aj v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odôvodnenie je tou časťou rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podstata práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Do práva na spravodlivý proces sa premieťa aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili a v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich relevantnosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/136/2019 z 29.04.2020, uznesenie sp. zn. 4Cdo/137/2019 z 29.04.2020, uznesenie sp. zn. 8Cdo/292/2019 z 25.06.2020 a iné).

14.1 Rovnaká požiadavka na odôvodnenie súdnych rozhodnutí vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorých posudzuje namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s odôvodnením rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, teda na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napríklad nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 118/2013 z 22.01.2014, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 58/2019 z 22.10.2019 a iné).

15. Žalobca sa v tomto konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona č. 185/2015 Z. z. od žalovaného, ktorý v roku 2016 ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia T. F. Q. vo A. v kategórii hotel s tromi hviezdčkami prostredníctvom 74 zvukovoobrazových zariadení neoprávnenne používal autorské diela uskutočňovaním verejného prenosu bez uzatvorenia licenčných zmlúv. Na posúdenie nárokov uplatnených žalobcom bolo potrebné aplikovať zákon č. 185/2015 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2016.

16. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy udeleného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 11. mája 2010 a 18. augusta 2016 (č. I. 8 a 9 spisu) má oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv vymenovaných v týchto listinách, medzi ktoré patrí aj dobrovoľná kolektívna správa v odbore verejného prenosu (podľa oprávnenia udeleného 11. mája 2010) a kolektívna správa v odbore uvedením diel na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu (v zmysle oprávnenia udeleného 18. augusta 2016).

16.1 Žalovaný nespochybňoval, že je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia, v ktorom sú izby vybavené zvukovoobrazovými zariadeniami umožňujúcimi sledovanie televíznych programov a nespochybňoval ani počet žalobcom tvrdených zariadení. Za nesporné zistenia súdu prvej inštancie označuje odvolací súd zistenie, že verejný prenos diel, ktorých kolektívnu správu vykonáva žalobca, uskutočňoval žalovaný bez získania licencie. Neuzavretie licenčných zmlúv na rok 2016 zdôvodňoval žalovaný nesúhlasom s výškou požadovanej odmeny a primeranej odmeny za používanie predmetov ochrany spravovaných žalobcom, ktorý nie je výsledkom konsenzu organizácie kolektívnej správy a používateľov predmetov ochrany podľa autorského zákona, ale ide o jednostranný dokument vytvorený žalobcom. Žalovaný prostredníctvom A. Q. a C. Slovenskej republiky, ktorého je členom, mal snahu riešiť spor o výšku odmeny a primeranej odmeny za používanie predmetov ochrany spravovaných organizáciami kolektívnej správy aj prostredníctvom Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, sekcie médií, audiovizie a autorského práva, o čom svedčí odpoveď Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 20. mája 2015 na č. I. 63 a 64 spisu, podstatou ktorej je informácia, že sadzobníky odmien vytvorené organizáciami kolektívnej správy nepodliehajú schvaľovaniu Ministerstvom kultúry SR a jedinou zákonnou podmienkou uplatniteľnou pri stanovovaní výšky taríf v zmysle § 45 ods. 1 vtedy účinného zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) je, aby dohodnutá odmena zodpovedala spôsobom, rozsahu, účelu a času použitia diela, čím sa zabezpečí primeranosť a spravodlivosť licenčnej odmeny. Hoci žalobca rokoval so A. Q. a C. Slovenskej republiky o uzavretí kolektívnej hromadnej licenčnej zmluvy, o čom svedčí list A. Q. a C. Slovenskej republiky z 10.07.2015 na č. I. 121 spisu, takáto zmluva vzťahujúca sa na žalovaného podľa informácií vyplývajúcich zo spisu na rok 2016 uzavretá nebola. Dôvodne sa potom žalobca oprávnený na uplatnenie nárokov zastupovaných subjektov v zmysle § 144 ods. 1 autorského zákona domáha od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ. Žalovaný nepochybne v roku 2016 uskutočňoval verejný prenos diela, ktorý je definovaný v § 27 ods. 1 autorského zákona ako verejný šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli. Už Ministerstvo kultúry SR v odpovedi z 20. mája 2015 adresovanej A. Q. a C. Slovenskej republiky poukázalo na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo 07.12.2006 vo veci C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de Espania (SGAE) proti Rafael Hoteles SA (ďalej aj „rozsudok C-306/05“ alebo „rozsudok SGAE“), v ktorom Súdny dvor Európskej únie na prejudiciálnu otázku španielskeho vnútroštátneho súdu, či súkromná povaha hotelových izieb zabraňuje tomu, aby diela sprístupňované cez televízne prijímače v takýchto priestoroch predstavovali verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice č. 2001/29/ES odpovedal: „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu

verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice. Súkromná povaha hotelových izieb nebráni tomu, aby sa v nich uskutočňovaný prenos diela prostredníctvom televíznych prijímačov považoval za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice 2001/29".

17. Okrem definície verejného prenosu v súkromí hotelových izieb za podstatné z rozsudku SGAE považuje odvolací súd, že pojem „verejný prenos“ (ktorý podľa bodu 33 odôvodnenia rozsudku Smernica 2001/29 neupresňuje) vysvetľoval Súdny dvor Európskej únie vo vzťahu k ubytovaným klientom v hotelových izbách a klientom prítomným vo všetkých ostatných priestoroch hotela (bod 38 odôvodnenia) a uzavrel, že prenos, ku ktorému dochádza v hoteloch sa uskutočňuje pre inú verejnosť než je tá, ku ktorej smeroval pôvodný prenos diela, to znamená, že sa uskutočňuje pre novú verejnosť (bod 40 odôvodnenia) a touto novou verejnosťou sú klienti hotelového zariadenia, ktorým hotelové zariadenie s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva prístup k chránenému dielu (bod 42 odôvodnenia) a že na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup. Preto nie je v tomto ohľade rozhodujúce, že klienti, ktorí si televízny prijímač nezapli, nemali v skutočnosti k dielam prístup (bod 43 odôvodnenia). Ak poskytuje hotelové zariadenie prostredníctvom umiestnených televíznych prijímačov signál svojim klientom ubytovaným v izbách tohto zariadenia, ide o verejný prenos bez toho, aby bolo potrebné vedieť, aká technika prenosu signálu sa používa (bod 46 odôvodnenia).

18. Verejný prenos diela v zmysle § 27 ods. 1 Autorského zákona nepochybne súvisí s pojmom „verejnosť“.

18.1 Pre záver, že sa verejný prenos uskutočnil je teda prítomnosť verejnosti podstatným prvkom.

19. V súvislosti s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-306/05 ešte za účinnosti autorského zákona č. 618/2003 Z. z., vydalo dňa 5. decembra 2012 Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky výkladové stanovisko k pojmu „verejnosť“ (dostupné na www.culture.gov.sk), podľa ktorého výklad pojmu verejnosť nie je založený na kritériu miesta, kde sa verejnosť nachádza, ale základným kritériom na rozlíšenie verejnej povahy použitia od neverejnej je individuálna neurčenosť osôb, pričom nezáleží na tom, či sú tieto osoby prítomné súčasne alebo sukcesívne (postupne), musí však ísť o celkom významný počet osôb.

20. Závery Súdneho dvora Európskej únie z rozsudku SGAE boli potvrdené ďalším rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie rozsudkom z 15. marca 2012 vo veci C-162/2010 Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku.

21. Rovnaký spor o zaplatenie peňažnej sumy vo výške 3 848,- € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práv autora v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. prebiehal medzi žalobcom a žalovaným na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 14C/128/2016, v ktorom sa žalovaný bránil rovnakým spôsobom, že žalobcom požadovaná odmena nie je primeraná a obvyklá v porovnaní s odmenou účtovanou organizáciou kolektívnej správy L. alebo L., keď je najvyššia spomedzi všetkých odmien požadovaných organizáciami kolektívnej správy pôsobiacimi na Slovensku. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a jeho rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/339/2017 z 15. marca 2018 ako vecne správny. Súd prvej inštancie bol oboznámený s týmto konaním, o čom svedčí záznam o zapožičaní a vrátení spisu sp. zn. 14C/128/2016 Okresnému súdu Zvolen a súd prvej inštancie sa zrejme inšpiroval rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/339/2017 (podčiarknuté časti v kópii rozhodnutia voľne založeného do súdneho spisu). Odvolací súd vidí rozdiel v týchto dvoch konaniach nielen vzhľadom na zmenu právnej úpravy (vo veci Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/128/2016 rozhodoval okresný súd podľa zákona č. 618/2003 Z. z., v tejto prejednávanej veci sa posudzujú nároky už podľa zákona č. 185/2015 Z. z.), ale aj rozšírenej obrane žalovaného, v ktorej okrem porovnania odmien požadovaných inými organizáciami kolektívnej správy žalovaný tvrdí, že pre určenie primeranej odmeny za použitie diel, ktoré sú predmetom autorskoprávnej ochrany bez licenčných zmlúv je potrebné zohľadniť aj obsadenosť ubytovacieho zariadenia.

22. Súd prvej inštancie rozhodol v tejto veci rozsudkom zo 6. marca 2019, kedy už bola účinná novela Autorského zákona č. 185/2015 Z. z. uskutočnená zákonom č. 306/2018 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov a to v časti týkajúcej sa výberu,

správy a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv, kde do § 169 bol doplnený ods. 2, podľa ktorého pri určení výšky odmien určených v sadzobníku odmien a v zmluvách podľa § 165 ods. 1 organizácia kolektívnej správy zohľadní (okrem iného) aj vyťaženosť ubytovacích zariadení.

23. Dôvodová správa k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa autorský zákon publikovaného pod č. 306/2018 Z. z. k bodu 9 (doplnenie § 169 ods. 2) uvádza: „Ustanovenie spresňuje kritériá na určovanie výšky odmien v sadzobníkoch odmien a zmluvách s používateľmi stanovené smernicou Európskeho parlamentu a rady 2014/26 EÚ z 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu. Ubytovacie zariadenia upravuje vyhláška Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 26. júna 2008, ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaraďovaní do kategórií a tried. Konkrétne aplikovanie parametra vyťaženosť týchto zariadení už bude na dohode zmluvných strán podobne, ako je tomu pri uplatňovaní iných kritérií (napríklad vysielanosť, počet výpožičiek a pod.)“.

24. Z ustanovenia § 169 ods. 2 autorského zákona nie je možné vyvodiť, že by sa príkaz pri určení výšky odmien určených v sadzobníku odmien a v zmluvách podľa § 165 ods. 1 AZ zohľadniť novozavedené kritériá mal vzťahovať len na určitý druh predmetov ochrany podľa autorského zákona, z čoho odvolací súd vyvodzuje, že ustanovenie § 169 ods. 2 AZ platí aj pre určenie výšky odmien v sadzobníku žalobcu. Týmto spôsobom si novelu autorského zákona uskutočnenú zákonom č. 306/2018 Z. z. vysvetľuje aj žalobca, ktorý na webovej stránke lita.sk/hotely-restauracie-ine-prevadzky sám uvádza, že „v prípade čiastočnej vyťaženosť ubytovacích zariadení počas roka 2019 je možné túto vyťaženosť zohľadniť pri výpočte licenčnej odmeny za rok 2020. K tomu je však v súlade so sadzobníkom LITA zo strany používateľov potrebné zaslať doklady vyťaženosť ubytovacích zariadení a to najneskôr do 30. marca 2020“. Podľa všeobecných informácií dostupných na internete (napríklad www.M.sk <<http://www.M.sk>>) zmena autorského zákona účinná od 1. januára 2016 je výsledkom snahy E. Q. a C. Slovenska (predtým A. Q. a C. SR), ktorá kritériá uplatňované organizáciami kolektívnej správy pri stanovení a výpočte licenčných odmien pre hotely a reštaurácie považovala za diskriminačné.

25. Odvolací súd si uvedomuje, že žalobca sa v predmetom konaní domáha vyplatenia bezdôvodného obohatenia za rok 2016 a novela autorského zákona, podľa ktorej je odmena a primeraná odmena za použitie autorským zákonom chránených diel závislá aj od vyťaženosť ubytovacích zariadení je účinná až od 01.01.2019, je však toho názoru, že ak podľa rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-306/2005 a C-162/2010 sa za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice 2001/29 považuje poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia bolo nevyhnutné posúdiť a vyhodnotiť námietku žalovaného vo vzťahu k primeranosti požadovanej odmeny vo forme bezdôvodného obohatenia aj vzhľadom na vyťaženosť hotela, nielen s ohľadom na počet izieb vybavených zvukovoobrazovým zariadením umožňujúcim uskutočňovať verejný prenos diela z dôvodu, že ak klienti na hoteli ubytovaní neboli, nebola prítomná verejnosť, ktorej by žalovaný verejný prenos diel uskutočnil, pretože len ubytovaní klienti predstavujú verejnosť, ktorej sa signál sprístupňuje.

26. Ustanovenie § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa určuje výška náhrady škody pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej odmeny je od roku 2016 rovnaké. Podľa tohto zákonného ustanovenia sa má v zmysle § 458a Občianskeho zákonníka určiť výška bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie v bode 38. odôvodnenia k otázke obvyklej licenčnej odmeny poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré vychádzajú z podobnej právnej úpravy a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 101/2011, z ktorého súd prvej inštancie vyvodil, že sa „obvyklosť odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom“, čo je potrebné upresniť tak, že podľa § 81 ods. 1 písm. h) autorského zákona č. 618/2003 Z. z. (podľa ktorého bola ústavným súdom posudzovaná vec právne posúdená) bolo povinnosťou organizácie kolektívnej správy uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi za „primeraných a rovnakých podmienok“ a podľa § 82 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. musel aj súd pri určení obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy prihliadnuť nielen na výšku odmeny požadovanej od iných používateľov, ale aj na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob a rozsah jeho použitia a iné, teda pri určení výšky odmeny za použitie autorským zákonom chránených diel sa zohľadňovali aj iné kritériá než výška odmeny dohodnutá s iným používateľom.

27. V súdnom spise sadzobník odmien, z ktorého žalobca pri podaní žaloby vychádzal, predložený bol, ale dôkaz ním súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 05.12.2018 - ani 06.03.2019 nevykonal (nevykonal žiadne dokazovanie.). Súd prvej inštancie neskúmal, aké kritériá stanovil žalobca v sadzobníku za použitie autorských diel verejným prenosom v hotelových zariadeniach, či zohľadňoval vyťaženosť ubytovacieho zariadenia.

28. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

29. Ak sa podľa sadzobníka odmien žalobcu mal zohľadňovať len počet zvukovoobrazových zariadení umožňujúcich verejný prenos a sadzba za jedno takéto zariadenie v rozhodnom období, zostalo nevysvetlené, na základe čoho mienil žalobca poskytnúť A. Q. a C. SR v prípade uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy za rok 2015 podľa sadzobníka platného na rok 2015 aj na rok 2016 (podľa vyjadrenia žalobcu z 24.05.2018 doručeného Okresnému súdu Banská Bystrica 28.05.2018 na č. I. 126 až 133 spisu) 40 % zľavu z odmeny podľa sadzobníka a podľa akých kritérií sa môže žalobca (súd) pri určení obvyklej odmeny podľa § 458a Občianskeho zákonníka odkloniť od sadzobníka licenčných odmien, keď žalobca v časti žaloby na strane 5 spisu tvrdí, že sa zohľadňuje iba počet izieb vybavených zvukovoobrazovým zariadením a kategória ubytovacieho zariadenia.

30. Podaním zo 07.11.2018 na č. I. 188 spisu priložil žalobca do súdneho spisu rozhodnutia iných krajských súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach na preukázanie dôvodnosti svojho nároku. Ide o rozhodnutia vydané podľa zákona č. 618/2003 Z. z., v žiadnej z nich nerozhodovali sudy o výške bezdôvodného obohatenia podľa zákona č. 185/2015 Z. z. v platnom a účinnom znení. Vo veci vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 19Co/84/2018 (Okresný súd Prievidza sp. zn. 9C/120/2016) je uvedené, že žalobca LITA, autorská spoločnosť, so sídlom v Bratislave uviedla, že kritériom obsadenosti ubytovacieho zariadenia nebolo pri uzavretých licenčných zmluvách za rok 2015 kritériom pre dohodnutú licenčnú odmenu. Žalobca v tom konaní argumentoval, že ak nebolo obvyklé takéto kritérium zohľadňovať vo vzťahu k iným používateľom, nie je možné ho zohľadniť ani pri výpočte bezdôvodného obohatenia v prípade porušovateľov autorských práv, inak by boli porušovatelia autorských práv oproti tým, ktorí si svoje povinnosti podľa autorského zákona plnia, zvýhodnení. Krajský súd v Trenčíne na to odpovedal, že pre používateľa v prípade vyjednávania o obsahu hromadnej licenčnej zmluvy vzniká priestor vyjednať také podmienky, aby odmena vyjadrovala aj obsadenosť ubytovacieho zariadenia.

31. Okresný súd v tejto prejednávanej veci v bode 37 uviedol: „Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných vzťahoch v čase neoprávneného zásahu do práva autora a jeho mieste, t. j. na území SR. Žalobca ju preukázal predložením hromadných licenčných zmlúv za rovnaké predmety ochrany v danom období. Takto dojednaná odmena je minimálnou vo vzťahu k stanoveniu výšky bezdôvodného obohatenia. V opačnom prípade by došlo k zvýhodneniu pôvodcu zásahu do autorských práv oproti užívateľom, ktorí uzatvorili licenčné zmluvy“. Nelogické je nadväzujúce odôvodnenie súdu prvej inštancie s textom: „V prípade nesúhlasu s požadovanou výškou odmeny pri jednaní o uzatvorení licenčnej zmluvy mal žalovaný možnosť sa domáhať, aby takúto výšku stanovil súd v zmysle ustanovenia § 165 ods. 8 AZ, čo neurobil“, keď súd tvrdí, že odmena určená v sadzobníku je minimálna, rovnajúca sa bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí neoprávnený používateľ podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ vydať a nebolo zistené na základe akých iných kritérií než vydaného sadzobníka žalobcu by mohol súd výšku licenčnej odmeny určiť. Súd prvej inštancie nezisťoval, či žalobca uzatvoril so všetkými používateľmi licenčné zmluvy len s odmenami podľa sadzobníka alebo aj také zmluvy, pri ktorých poskytol používateľovi zľavu z odmeny podľa sadzobníka, tak ako ponúkal žalobcovi. Tým zostala „obvyklosť“ primeranej odmeny nepreskúmaná.

32. Ustanovenie § 169 ods. 1 v znení účinnom od 01.01.2019 v poslednej vete ustanovuje, že sadzobník odmien (organizácie kolektívnej správy) obsahuje odmeny za obvyklé použitie predmetu ochrany alebo spôsob výpočtu výšky tejto odmeny, vrátane spôsobu uplatnenia kritérií použitých pri výpočte odmeny podľa ods. 2, zaručujúci primerané a nediskriminačné podmienky.

32.1 Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. januára 2009 § 190a len vo vzťahu k návrhu podľa § 165 ods. 8 podaného do 31. decembra 2018 ustanovuje, že sa uplatnia ustanovenia § 165 ods.

8 až 13 v znení účinnom do 31. decembra 2018. Predmetom tohto konania nie je určenie obsahu zmluvy, vrátane odmeny podľa § 165 ods. 8 autorského zákona. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie 6. marca 2019 nič nebránilo, aby súd prvej inštancie výšku bezdôvodného obohatenia posúdil aj s ohľadom na kritériá stanovené v § 169 ods. 2 autorského zákona, keď takáto požiadavka zo strany žalovaného vznesená bola a tieto kritériá musela zohľadňovať organizácia kolektívnej správy pri určení výšky odmien aj podľa § 169 ods. 2 autorského zákona účinného do 31.12.2018 (ekonomická hodnota predmetu ochrany) len sa kritériá po 01.01.2019 pre vylúčenie sporov o výklad pojmu „primeraná odmena“ (§ 145 ods. 2 písm. h/ AZ) explicitne vyjadrili v § 169 ods. 2 AZ. Takýto záver je možné vyvodiť aj z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 31.07.2012 sp. zn. 30Cdo/2883/2011 v skutkovo a právne obdobnej veci, ktorý už v tomto rozhodnutí konštatoval, že konkrétna výška nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia organizácii kolektívnej správy podľa ustanovení autorského zákona č. 121/2000 Sb. za sprístupnenie chránených autorských diel hotelovým hosťom na izbách bez licenčného oprávnenia sa odvíja od počtu televíznych a rádiových prijímačov, vyťaženosť ubytovacieho zariadenia a ďalších faktorov, bez ktorých nie je možné bezdôvodné obohatenie vyčíslieť, hoci až zákonom č. 102/2017 Sb., ktorým sa mení zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorskom, o právach súvisiacich s právom autorským a o zmene niektorých zákonov (autorský zákon), v znení pozdejších predpisov bol do zákona č. 121/2000 Sb. s účinnosťou od 20.04.2017 vsunutý § 98e, podľa ktorého pri stanovení sadzieb odmien sadzobníkom sa prihliadne k účelu, spôsobu, rozsahu a okolnostiam použitia predmetov ochrany aj s ohľadom na vyťaženosť ubytovacích priestorov, v ktorých dochádza k použitiu predmetov ochrany (obdobne, ako je to uvedené v § 169 ods. 2 autorského zákona č. 185/2015 Z. z. účinného na území Slovenskej republiky od 01.01.2019).

33. Žalovaným podané odvolanie považuje odvolací súd za dôvodné v časti vytykajúcej súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia majúce za následok porušenie práva na spravodlivý proces v časti, z akého dôvodu nebolo prihliadnuté na jeho argumentáciu o potrebe skúmať podrobnejšie, aká odmena by bola obvyklá za získanie takej licencie, akú na oprávnenie použitia autorských diel v danom čase a mieste by musel žalovaný vynaložiť. Odvolací súd nesúhlasí so žalovaným, že by sa obvyklá odmena mala zisťovať porovnaním odmien, ktoré účtujú iné organizácie kolektívnej správy z dôvodu, že každá organizácia kolektívnej správy zastupuje iných nositeľov práv a zabezpečujú platenie rozdielnych autorských odmien v zmysle oprávnení udelených Ministerstvom kultúry a aj keď spravujú práva k rovnakým predmetom ochrany, uplatňujú právo na odmenu za rôzne spôsoby použitia predmetu ochrany (podľa stanoviska Ministerstva kultúry Slovenskej republiky k problematike sadzobníkov odmien a primeraných odmien za používanie predmetov ochrany spravovaných organizáciami kolektívnej správy z 20. mája 2015 na č. I. 63 spisu). Pre účely určenia obvyklej odmeny nemôže slúžiť na žiadosť konkrétneho adresáta vypracovaná štúdia spoločnosťou V. Česká republika, s. r. o. z dôvodu, že jeho cieľom nebolo určiť výšku obvyklej odmeny pre účely rozhodnutia o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie v súdnom konaní, ale jej cieľom bolo analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikritériálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom (podľa úvodnej časti dokumentu).

34. Žalovaný v odvolaní nekonkretizuje nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Podľa dôvodov rozhodnutia možno mať za to, že za nesprávne skutkové zistenia označuje žalovaný len tie zistenia súdu prvej inštancie, ktoré viedli k záveru, že požadovaná odmena (bezdôvodné obohatenie) podľa sadzobníka licenčných poplatkov vyhotoveného žalobcom je odmenou obvyklou. Táto námietka je dôvodná ako vyplýva z predchádzajúceho textu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

35. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie súvisí s absenciou ustálenia výšky odmeny, ktorá by za získanie licencie od žalobcu bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do práv duševného vlastníctva, ktoré mali byť predmetom licenčnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným na rok 2016 (§ 458a a § 442a OZ, § 58 ods. 1 písm. i/ AZ).

36. Za nedôvodnú považuje odvolací súd námietku žalovaného, že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov práv podľa autorského zákona zastupuje a či v roku 2016 došlo skutočne k použitiu diel nositeľov práv, ktorých žalobca zastupuje.

37. Zoznam zastupovaných autorov je zverejnený na webovej stránke žalobcu www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> a táto informácia je dostupná komukoľvek. Oprávnenie žalobcu pri zastupovaní autorov a

iných oprávnených osôb vyplýva z oprávnenia udeleného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje licencie za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe a tiež za nositeľov práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe, ale ktorí výslovne nevylúčili kolektívnu správu práv organizáciou kolektívnej správy. Vyplýva to z ustanovení § 78 až 80 autorského zákona. Vznik bezdôvodného obohatenia na strane používateľa, akým je žalovaný, preukazuje žalobca v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie C-306/05 a C-162/2010 len tým, že žalovaný disponuje vo svojich prevádzkach zvukovoobrazovými zariadeniami umožňujúcim prijímať signál, prostredníctvom ktorého sa diela sprístupňujú verejnosti.

38. Úlohou organizácie kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov práv podľa autorského zákona je spravovať tieto majetkové práva vo vlastnom mene na vlastnú zodpovednosť, ale na účet nositeľov práv (§ 144 ods. 3 AZ). Ochranu majetkových práv zastupovaných autorov vykonáva žalobca aj tým, že kontroluje, či používatelia autorských diel majú uzavreté licenčné zmluvy oprávňujúce ich na použitie diel. Pokiaľ zistí organizácia kolektívnej správy, že došlo k neoprávnenému použitiu diel bez licenčnej zmluvy, môže podať voči neoprávnenému používateľovi žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona. Pod pojmom zistenie neoprávneného použitia diel bez licenčného oprávnenia nie je možné rozumieť fyzickú kontrolu, či niektorý z hostí žalovaného využil možnosť sledovať televíziu na hotelovej izbe, postačí zistenie, že takáto možnosť zvukovoobrazovými zariadenia inštalovanými žalovaným na izbách vytvorená bola. Ak je nemožné usledovať, koľko zvukovoobrazových zariadení bolo použitých, nie je možné ani nejakou konkrétnou sumou podľa počtu zvukovoobrazových zariadení v prevádzke určiť výšku bezdôvodného obohatenia. Z tohto dôvodu je zákonom stanovený spôsob na určenie výšky bezdôvodného obohatenia vo forme paušálnej odmeny, ktorej rozúčtovanie podľa skutočne odvysielaných diel autorov v rozhodnom období pre nositeľov práv je vecou organizácie kolektívnej správy. Štatistika vysielania slúži podľa názoru odvolacieho súdu práve pre účely rozúčtovania vybraných odmien a nie za účelom určenia výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré sa vymáha od neoprávneného používateľa diel. Takýto záver vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich C-367/15 z 25. januára 2017, predmetom ktorého bol výklad článku 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva v otázke, či je potrebné zisťovať skutočnú výšku vzniknutej ujmy na strane autorov neoprávneným použitím diel chránených autorským zákonom alebo je možné náhradu tejto ujmy určiť paušálnou sumou, prípadne aj vo forme sankčnej náhrady ujmy. Vnútroštátny súd podľa bodu 18 odôvodnenia rozsudku C-367/15 sa svojou otázkou pýtal, či článok 13 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy a príčinnú súvislosť medzi skutočnosťou zakladajúcou toto porušenie a vzniknutou ujmou, zaplataenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku, resp. v prípade zavineného porušenia, trojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo. Súdný dvor Európskej únie na položenú otázku odpovedal tak, že článok 13 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplataenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.

39. Odvolací súd si vysvetľuje uvedené rozhodnutie tak, že výška bezdôvodného obohatenia vzniknutá neoprávneným použitím diel nemusí byť preukázaná konkrétnou výškou, môže byť určená paušálnou sumou rovnajúcou sa obvyklej odmene, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať diela podľa licenčnej zmluvy. K otázke obvyklej odmeny sa odvolací súd vyjadril v predchádzajúcich častiach odôvodnenia.

40. Podľa § 391 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude oboznámiť sa so sadzovníkom odmien platným na rok 2016 a zistiť, aké kritériá boli rozhodujúce pre určenie odmeny za verejný prenos diela v prevádzkárni alebo inom priestore prostredníctvom technického zariadenia v prípade uzatváraných rozšírených hromadných licenčných zmlúv (§ 152 ods. 4 AZ), ktorú podľa tvrdenia žalobcu bol žalovaný pre oprávnené použitie autorských

diel povinný uzavrieť, s koľkými povinnými osobami rovnakého typu (hotel alebo ubytovacie zariadenie) žalobca takéto zmluvy na rok 2016 uzatvoril, za akú odmenu, či v ktorejkoľvek z nich bola pre výšku odmeny zohľadnená vyťaženosť ubytovacieho zariadenia a ak boli poskytnuté zľavy z odmien podľa sadzobníka, na základe akých kritérií. Následne opätovne posúdiť výšku bezdôvodného obohatenia podľa § 458a v nadväznosti na § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka a v dôvodoch rozhodnutia podrobne a zrozumiteľne vysvetliť, na základe akých kritérií ustálil obvyklú výšku odmeny a zaoberať sa aj špecifickou námietkou žalovaného, že vyťaženosť hotela v žalovanom období by mala byť zohľadnená a ak dospeje k názoru, že kritérium vyťaženosť hotela nemožno pre účely vydania bezdôvodného obohatenia vziať do úvahy uviesť, na základe akých skutočností k takémuto záveru dospel.

41. Pôvodnú obranu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a nepreukázaní použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom žalovaný do odvolania nepreniesol, z tohto dôvodu sa k týmto otázkam odvolací súd viazaný podľa § 380 ods. 1 C. s. p. dôvodmi odvolania nevyjadruje. S týmito námietkami žalobcu sa súd prvej inštancie vypořiadal v napadnutom rozhodnutí a jeho závery žalovaný v odvolaní nespochybňuje.

42. Podľa § 396 ods. 3 C. s. p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

43. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).